

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem v právní věci žalobce vystupujícího pod jménem a příjmením **P.V.D.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.9.2015, č.j. KRPP-79835-40/ČJ-2015-030022,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22.9.2015, č.j. KRPP-79835-40/ČJ-2015-030022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto, že žalobce „se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění cizince se podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 49 (čtyřicet devět) dnů od okamžiku ukončení platnosti Rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců č.j. OAM-92/LE-BE02-PS-2015“.

II.

Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že vzhledem k tomu, že v důsledku napadeného rozhodnutí je žalobce v podstatě omezen na osobní svobodě, musí být takové rozhodnutí založeno na závažných důvodech, které svědčí pro nutnost omezení osobní svobody cizince. Zákon pro tento případ stanovuje konkrétní okolnosti, za nichž je možné omezit cizince na osobní svobodě, přičemž v daném konkrétním případě vyjadřuje správní orgán obavu, že žalobce by mohl mařit nebo stěžovatel výkon správního vyhoštění. Žalobce je přesvědčen, že správní orgán rozhodující ve věci neprávne zjistil stav věci, zejména pokud jde o důvody, v nichž shledává důvod pro zajištění žalobce, což je pak viditelné v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde zcela absentují úvahy pro posouzení důvodnosti zajištění. Správní orgán v napadeném rozhodnutí toliko obecně konstatuje, že se účastník řízení vědomě vydává za jinou osobu a z toho lze dovodit závěr, že bude ztěžovat výkon případného správního vyhoštění. Žalobce je toho názoru, že takovéto konstatování absolutně nedostatečně odůvodňuje tak zásadní zásah do osobní svobody jednotlivce, jaké je nezbytné spatřovat v rozhodnutí o zajištění cizince. Tuto svou úvahu žalovaný opírá o skutečnost, že se žalobce dne 14.5.2015 hlídce Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, územní odbor Domažlice, obvodní oddělení Domažlice, policejní stanice Folmava prokázal cestovním dokladem č. N1311614, který byl vydaný na jméno V.V.H.. Nicméně při zmíněné kontrole policejní hlídkou nebyl v doprovodu této hlídky tlumočnick do jazyku vietnamského a vzhledem ke skutečnosti, že žalobce neovládá český jazyk do také míry, aby mohl sám jednat před orgány ČR, nemusel porozumět pokynu příslušníku Policie ČR a z toho důvodů pak nastal omyl, na základě kterého byl žalobce nakonec zajištěn v ZZC Bělá- Jezová. Žalobce se domnívá, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán dostatečně neodůvodnil výrokovou část svého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí také evidentně nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, kdy správní orgán evidentně nezjistil okolnosti podstatné pro rozhodnutí věci. Vědomé vydávání se za jinou osobu u žalobce správní orgán dovozuje z protokolu o podání vysvětlení, č.j. KRPP-79388-7/ČJ-215-030022. Nicméně žalobce je toho názoru, že odkazovat v rámci napadeného rozhodnutí na zmíněný protokol o podání vysvětlení a priori nelze, jelikož z ustanovení § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, jasně plyne, že tento protokol nemůže být použit jako důkazní prostředek. Rovněž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008, *„úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek“*. V kontextu daného případu tedy nelze v tak závažném rozhodnutí, kterým je omezena osobní svoboda žalobce, odkazovat a dovozovat konkrétní závěry ze zcela jasně nepřipustného důkazního prostředku. Dále žalobce dne 21.5.2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Žalobci nelze přičítat k tíži, že se snaží legalizovat svůj pobyt, ba naopak by měla tato snaha vypovídat spíše ve prospěch žalobce. Žalobce dále uvedl, že poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí o zajištění představuje specifický institut, jehož užití má být omezeno jen na specifické případy a v krajní situaci, neboť se jedná o institut, který zásadně zasahuje do osobní svobody jednotlivce a postihuje jednu z nejdůležitějších svobod. Žalobce si v této souvislosti dovoluje uvést, že podle § 124 odst. 1 zákona lze vydat rozhodnutí o zajištění cizince, pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce tedy namítá samotnou zákonnost svého zajištění a zároveň zastává důvodný názor, že z obsahu napadeného rozhodnutí v žádném případě nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění coby krajního prostředku. Užití institutu zajištění je tedy možné použít

až v krajním případě, kdy není možné užití jiného prostředku, přičemž rovněž vyloučení užití jiného ze zajišťovacích musí být řádně zdůvodněno. Správní orgán se ve svém rozhodnutí však vůbec nezaobírá množností užití institutů mírnějších. Napadené rozhodnutí sice obsahuje konstatování správního orgánu, že mírnější donucovací opatření by nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu“) je z hlediska jednání účastníka správního řízení nedostačující, avšak následné vysvětlení dává více otázek než odpovědí a nastoluje zejména otázku, zda se správní orgán vůbec zabýval možností užití jiného opatření, neboť odůvodnění nemožnosti takového kroku je zcela nedostatečné až zmatené. Účastník řízení se vůbec nedozví, proč správní orgán nepřistoupil k užití mírnějšího opatření, ale pouze to, že užito nebylo. Navíc, žalobce na adrese: ... sdílí společnou domácnost se svou družkou a matkou svého dítěte paní N.T.T., nar..., a jejich synem nezletilým P.V.T., nar. ... oba disponující povolením k trvalému pobytu na území ČR. V této souvislosti lze taktéž odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci problematiky, zda zásah do rodinného a soukromého života by měl být zohledňován právě v řízení o zajištění, respektive zda by se měl správní orgán při rozhodování o zajištění zabývat otázkou, zda je vůbec případná realizace správního vyhoštění možná - blíže viz kupříkladu usnesení ze dne 11.11.20107, sp.zn. As 79/2010, v rámci kterého sedmý senát NSS ČR odchýlil od svého původního právního názoru z roku 2009 (2 As 22/2006) a explicitně formuloval právní názor, že v řízení o zajištění cizince je třeba zkoumat, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, aby nedocházelo k nedůvodnému zbavení osobní svobody a tedy k zásahu do lidských práv a svobod cizince v situacích, kdy samotné správní vyhoštění realizovat nejde, a věc postoupil rozšířenému senátu. Ten následně jednoznačně rozhodl pod č.j.: 7 As 79/2010-150, publikováno pod č. 2524/2012 v Sb. NSS, že *„O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* Žalovaná však otázku nadstandardního rodinného zázemí žalobce na území České republiky (nezletilé dítě i družka), které zcela evidentně může bránit realizaci správního vyhoštění mimo jiné i z důvodu mezinárodněprávních závazků České republiky vůbec neřešila, natož aby se s ní jakkoliv argumentačně vypořádala a již z tohoto důvodu je nutno považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Správní orgán sice konstatuje, že po důkladném zhodnocení popsaného skutkového stavu dospěl k závěru, že je důvod pro užití zajištění a také, že uložení zvláštního opatření není dostatečné, avšak ono posouzení v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Žalobce je přesvědčen, že nepostačuje takovéto obecné a nic neříkající konstatování, nýbrž správní orgán musí přezkoumatelně vyložit, proč uložení mírnějšího opatření nepostačuje. Jak již bylo pravidelně judikováno, v případě zajištění cizince dle zákona se jedná o zcela mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu dané osoby. Uvedené právo zaručené čl. 8 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka, garantované čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V případě uplatnění zajištění, je tak nutno nejprve vždy zkoumat, zda je takový postup skutečně nezbytný, a zda pro jeho uplatnění existují opravdové důvody, z nichž jasně vyplývá, že by případné užití méně postihujících opatření nebylo splnilo účel. V této souvislosti je nutné uvést, že správní orgán jednal v rozporu s uvedeným. Rozhodnutí o zajištění, jako rozhodnutí, kterým je omezena osobní svoboda člověka, musí být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty (rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2012, č.j. 4 As 16/2012-30). Bohužel, správní orgán na svou povinnost výše uvedeného vyplývající v napadeném rozhodnutí nijak nerefletoval, a místo naprosto vyčerpávajícího zdůvodnění toho, proč nebylo shledáno dostatečným užití zvláštního opatření za účelem vyhoštění, či rozšíření těchto opatření, ve svém rozhodnutí, které tak závažným způsobem zasahuje do základních práv žalobce, pouze konstatuje, že správní orgán je přesvědčen, že v případě žalobce nemohou být účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. V této souvislosti lze v korelaci s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9 As 5/2010, opětovně konstatovat, že *„institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců, představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka, zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v č. 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odstavce 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodu a způsobem, který stanoví zákon“*. Výše uvedené (o mimořádnosti zajištění cizince a omezení jeho ústavně garantované osobní svobody) je pak nutno bezesporu vnímat v kontextu celé hlavy XI zákona o pobytu cizinců jako *„vytyčení před závorkou“*. Jinými slovy, uvedené platí zcela jednoznačně pro všechny instituty zajištění specifikované v zákoně o pobytu cizinců. S ohledem na shora uvedené okolnosti zajištění stěžovatele je nutno konstatovat, že správním orgánem prezentovaná aplikace § 124 odst. 1 zákona je nezákonná, neboť kontextuálně ignoruje interpretaci hlavy XI. zákona o pobytu cizinců, Listinu základních práv a svobod a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu ČR (blíže viz kupříkladu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 12/2009, ze dne 15.4.2009, případně soudu ústavního, která vyžaduje aby základní práva (jako např. právě klíčové právo na osobní svobodu) byla vykládána široce a výjimky z těchto práv naopak restriktivně. Zajištění představuje v rámci správního řízení, jak již bylo řečeno, nejzávažnější zajišťovací opatření, které má na účastníka i na jeho blízké osoby citelný dopad. Správní orgány musejí proto při rozhodování o zajištění cizince postupovat s maximální obezřetností a velmi důkladně zkoumat důvodnost zajištění, popř. jeho dalšího trvání. Přitom je vždy třeba mít na paměti fakultativní charakter institutu zajištění a jeho nepřípustnost je-li účelu zajištění (resp. správního vyhoštění) možno dosáhnout mírnějšími a hospodárnějšími prostředky. Lze tedy shrnout, že i kdyby bylo možné rozhodnout o případném zajištění žalobce, tedy odpovědět kladně na první otázku specifikovanou výše (což se žalobce - jak zdůraznil, více než důvodně nedomnívá), za daných podmínek jednoznačně neexistovalo tak intenzivní porušení zákona ze strany žalobce, aby bylo a priori možné vyloučit aplikaci tzv. zvláštních opatření a realizovat tak radikální krok jako je zbavení osobní svobody a nealternovat jej mírnějšími prostředky a to plně v korelaci s relevantní judikaturou Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu ČR. V tomto kontextu odkazuje žalobce taktéž na prejudikaturu Městského soudu v Praze, a to zejména opakovaná rozhodnutí v právní věci projednávané pod č.j.: 10 A 31/2011-21 či rozsudek sp.zn. 3 A 39/2011, ze které vyplývá, že správní orgán musí svou úvahu o důvodech, pro které přistoupil přímo k aplikaci § 124 odst. 1, aniž by předtím uložil cizinci zvláštní opatření za účelem vycestování, relevantně odůvodnit v rozhodnutí o zajištění cizince (Je tak třeba přisvědčit žalobci v tom, že s účinností od 1.1.2011 musí policie při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění vždy zvažovat, zda by nebylo na místě užít mírnějšího prostředku - zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b, resp. § 123c zákona o pobytu cizinců- a dospěje-li k názoru, že toto opatření by v daném případě nepostačovalo, musí své důvody vyjádřit v rozhodnutí, jímž zajišťuje cizince

za účelem vyhoštění). Správní orgán absolutně nezjišťuje rodinné, soukromé, kulturní či sociální vazby k území České republiky, které by mohly být rozhodnutím o zajištění nepřiměřeně zasaženy. V této souvislosti žalobce konstatuje na skutečnost, že na území České republiky žije jeho nejbližší rodina, a to jeho družka paní N.T.T., nar., a nezletilý syn P.V.T., nar. Rovněž lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci problematiky, zda zásah do rodinného a soukromého života by měl být zohledňován právě v řízení o zajištění, respektive zda by se měl správní orgán při rozhodování o zajištění zabývat otázkou, zda je vůbec případná realizace správního vyhoštění možná - blíže viz kupříkladu usnesení 7 As 79/2010 ze dne 11.11.2010, v rámci kterého sedmý senát Nejvyššího správního soudu odchýlil od svého původního právního názoru z roku 2009 (2 As 22/2006) a explicitně formuloval právní názor, že v řízení o zajištění cizince je třeba zkoumat, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, aby nedocházelo k nedůvodnému zbavení osobní svobody a tedy k zásahu do lidských práv a svobod cizince v situacích, kdy samotné správní vyhoštění realizovat nejde, a věc postoupil rozšířenému senátu. Ten následně jednoznačně rozhodl pod sp.zn. 7 As 79/2010 150, publikováno pod č. 2524/2012 v Sb. Nejvyššího správního soudu, že *„O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“* Žalovaný však otázku nadstandardního rodinného zázemí žalobce na území České republiky (nezletilé dítě i družka), které zcela evidentně může bránit realizaci správního vyhoštění, vůbec neřešil, natož aby se s ní jakkoliv argumentačně vypořádal a již z tohoto důvodu je nutno považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. K samotnému řízení o správním vyhoštění, na základě kterého bylo přistoupeno k zajištění žalobce, tento uvádí, že v domovském státě je na jeho osobu vydána tzv. „výzva k vzdání se“. Rovněž z důvodu skutečnosti stíhání jeho osoby ve Vietnamské socialistické republice, žalovaný učinil v ZZC Bělá - Jezová prohlášení o mezinárodní ochraně a bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce konstatoval, že tedy shrnuje, že správní orgán pochybil při vydání rozhodnutí o zajištění žalobce, zejména pak pokud jde o odůvodnění nutnosti uložení takto drastického opatření. Správní orgán neodůvodnil vůbec nutnost užití jakéhokoli opatření, tím méně právě opatření nejprísnejšího, nezabýval se ani otázkou přiměřenosti a proporcionality při posuzování nutnosti užití zajištění. Napadené rozhodnutí je pak nutno označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III.

Vyjádření žalované k žalobě.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že jak vyplývá z předaného správního spisu, byl žalobce zajištěn 22.9.2015 za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí je na stranách 2 - 4 v části „dosavadní průběh řízení“ dostatečně podrobně popsán způsob, jakým žalovaná dospěla k vydání rozhodnutí o zajištění žalovaného. V této části odůvodnění je na straně 3 uvedeno, že žalobce potvrdil své podání vysvětlení podle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného podle § 18 odst. 1 správního řádu. Na stranách 5 - 6 v části „naplnění zákonných podmínek zajištění“ se žalovaný dostatečně vypořádal v návaznosti na předchozí odstavec s podmínkami zajištění, neboť podrobně popsal zákonné důvody zajištění a dospěl k závěru, že žalobce se vědomě

vydává za jinou osobu, což bylo potvrzeno Odborem mezinárodní policejní spolupráce ve spisu o pochybnostech k identitě žalobce, svědčí i jeho tvrzení o řízení o azylu, kde jsou velké rozpory se skutečností. Realizovatelnost vyhoštění existuje, neboť jedinou překážkou je ověření skutečné totožnosti žalobce. Tento proces probíhá a realizuje jej Ředitelství služby cizinecké policie a je popsán na straně 7 odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

IV.

Replika žalobce

Žalobce v replice k vyjádření žalované uvedl, že k formálním náležitostem napadeného rozhodnutí konstatuje, že je přesvědčen, že ke zcela základním náležitostem správního rozhodnutí nelze přistupovat tak, jak to činí žalovaná, která se domnívá, že tyto nemusí správní rozhodnutí vůbec obsahovat a že správní řád není třeba respektovat, ustanovení § 68 správního řádu v odstavci 2 definuje základní náležitosti výrokové části správního rozhodnutí, přičemž právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, patří mezi jednu z nich. Žalovaná pak dále shrnuje průběh řízení, přičemž k obsahu žaloby v podstatě odkazuje pouze na obsah napadeného rozhodnutí, k čemuž žalobce nemůže uvést více, než že obsah napadeného rozhodnutí podrobil dostatečně kritické analýze v doplnění žaloby a opětovně toliko konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu je zcela nesprávné a nezákonné. Ke shrnutí průběhu řízení musí žalobce uvést, že již samotný průběh řízení a zejména pak rozhodnutí žalované ve věci by měly žalovanou upozornit na to, že její rozhodování a přístup k žalobci není pravděpodobně v pořádku a je tedy na místě přehodnotit své postoje, což si však žalovaná nechce připustit a setrvává na svém nezákonném právním názoru. Žalobce uvedl, že musí konstatovat, že postup správního orgánu je čistě formalistický, přičemž ke zjištění skutečného stavu věci nebylo učiněno prakticky nic, když žalovaná opět odkazuje na podání vysvětlení žalobce, což je podle žalobce jednoznačně nepřipustný důkazní prostředek a odkazuje na argumentaci uvedenou v předmětné žalobě. Žalovaná ve svém vyjádření rovněž zpochybňuje skutečnosti uvedené v žádosti žalobce o azyl, resp. tvrdí, že zde jsou velké rozpory se skutečností. Toto hodnocení musí žalobce označit za přinejmenším spekulativní, zejména s ohledem na listinu přiloženou k žalobě, která věruhodně prokazuje nebezpečí trestního stíhání žalobce v jeho domovském státě. Žalobce vychází ze skutečností, které objektivně vnímal a sděluje je tak, jak je vnímá.

V.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce, ač byl v napadeném rozhodnutí v souladu s ustanovením § 172 odst. 5 věta druhá a třetí zákona o pobytu poučen o tom, že soud nařídí k projednání věci jednání, navrhně-li to účastník řízení nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby, v této lhůtě nepožádal o nařízení jednání, žalovaný souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a současně nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby

nařídít jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) ve spojení s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu, o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud předně nesdílí názor žalobce o tom, že v napadeném rozhodnutí „*zcela absentují úvahy pro posouzení důvodnosti zajištění*“, resp. že žalovaná „*toliko obecně konstatuje, že se účastník řízení vědomě vydává za jinou osobu a z toho lze dovodit závěr, že bude ztěžovat výkon případného správního vyhoštění*“.

Žalovaná na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „*dle § 124 odst. 1 písm. b) je nebezpečí, že by účastník řízení mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Případné ztěžování výkonu správního vyhoštění odůvodňuje správní orgán skutečnostmi, které ve svém souhrnu jednoznačně odůvodňují závěr, že se účastník řízení vědomě vydává za jinou osobu: - účastník řízení se hlídce OOP Domažlice prokázal cestovním dokladem Vietnamu, kdy fotografie v cestovním dokladu neodpovídala skutečné podobě účastníka řízení. Tato skutečnost byla potvrzena specialistou pro odhalování neregulérních dokladů na ODSČ Plzeň, který výsledku zkoumání sepsal úřední záznam dne 14.05.2015 pod č.j. KRJPP-79388-2/ČJ-2015-030021 (ve spise pod pořadovým číslem 1), ze kterého vyplývá, že osoba mužského pohlaví ve skutečnosti neodpovídá fotografii v předloženém cestovním dokladu. - účastník řízení ve svém vyjádření ze dne 14.05.2015 a 15.05.2015 opakovaně uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2001 a přitom z dostupných evidencí Policie České republiky je zřejmé, že osoba, za kterou se účastník řízení vydává, přicestovala do České republiky dne ilegálně v nákladním automobilu. V tomto případě se jedná o značný rozpor výpovědi se skutečností a správní orgán je přesvědčen, že rozdíl dvou let je tak výrazný, že se nemůže jednat o omyl ze strany účastníka řízení. - účastník řízení dále ve svém vyjádření ze dne 14.05.2015 a 15.05.2015 opakovaně uvedl, že nežádal v České republice ani v jiných členských státech Evropské unie o mezinárodní ochranu a z dostupných evidencí Policie České republiky je zřejmé, že osoba, za kterou se účastník řízení vydává, podala dne 02.09.2003 žádost o azyl v České republice a dne 29.12.2004 nabylo právní moci rozhodnutí o neudělení azylu. Správní orgán je přesvědčen, že podání žádosti o azyl a celé následné řízení je natolik zásadní událostí v životě člověka, že na to účastník řízení nemohl v žádném případě zapomenout a neexistuje žádný logický důvod, proč by tuto skutečnost chtěl účastník řízení před správním orgánem zamlčet. Tudiž je správní orgán jednoznačně přesvědčen, že účastník řízení nikdy v životě o azyl nežádal na rozdíl od osoby, za kterou se vydává. - účastník řízení dále ve svém vyjádření ze dne 14.05.2015 a 15.05.2015 opakovaně uvedl, že je ženatý s občankou České republiky paní K., kdy její příjmení neví. Účastníku řízení byly v průběhu podání vysvětlení předloženy 4 různé fotografie žen přibližného stáří. Na dotaz, zda mezi těmito čtyřmi ženami je jeho manželka a ať jí správnímu orgánu označí, účastník řízení uvedl, že ani jedna z těchto žen není jeho manželka K. Správní orgán konstatuje, že fotografie č. 1 byla fotografie jeho údajné manželky a byla pořízena z evidencí Policie České republiky (ve spise pod pořadovým číslem 4). Správní orgán je přesvědčen, že pokud by se skutečně jednalo o manželku účastníka řízení,*

tak by jí její skutečný manžel na fotografii poznal i v případě, že se by se jednalo o fiktivní sňatek a se svou údajnou manželkou by již delší dobu nebyl v kontaktu. - účastník řízení dne 21.05.2015 učinil v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová prohlášení o mezinárodní ochraně pod jinou totožností P.V.D., nar. ..., st. přísl. VNM (ve spise pod pořadovým číslem 25). - dne 07.07.2015 byla správnímu orgánu doručena odpověď Odboru mezinárodní policejní spolupráce 2. oddělení, že cizinec V.V.H., nar. ..., st. přísl. VNM, (totožnost pod kterou účastník řízení vystupoval před správním orgánem), žije v současné době ve Vietnamu a svůj cestovní pas ztratil při pobytu v České republice (ve spise pod pořadovým číslem 31)“.

Z provedené citace odůvodnění napadeného jednoznačně vyplývá, že žalovaná uvedla důvody, ve kterých spatřuje „nebezpečí, že by účastník řízení mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění“. Napadené rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelné. Z provedené citace současně vyplývá, že žalobci není vytýkán holý fakt, že se „vědomě vydává za jinou osobu“. Závěr žalované o existenci nebezpečí, že by účastník řízení mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, je opřen o konkrétní skutečnosti tento závěr potvrzující. Žalovanou je zmiňováno „prokázání se cestovním dokladem Vietnamu, kdy fotografie v cestovním dokladu neodpovídala skutečné podobě účastníka řízení“, „opakované uvádění, že do České republiky přicestoval v roce 2001 a přitom z dostupných evidencí Policie České republiky je zřejmé, že osoba, za kterou se účastník řízení vydává, přicestovala do České republiky dne ilegálně v nákladním automobilu“, „opakované uvádění, že nežádal v České republice ani v jiných členských státech Evropské unie o mezinárodní ochranu a z dostupných evidencí Policie České republiky je zřejmé, že osoba, za kterou se účastník řízení vydává, podala dne 02.09.2003 žádost o azyl v České republice a dne 29.12.2004 nabylo právní moci rozhodnutí o neudělení azylu“, „opakované uvedení, že je ženatý s občankou České republiky paní K., kdy její příjmení neví, a nepoznání této osoby na předložené fotografii“ a dále „prohlášení o mezinárodní ochraně pod jinou totožností P. V. D., nar. x, st. přísl. VNM“ a zjištění, že „totožnost pod kterou účastník řízení vystupoval před správním orgánem), žije v současné době ve Vietnamu a svůj cestovní pas ztratil při pobytu v České republice“.

Soud má ve shodě s žalovanou za to, že úmyslné zastírání skutečné totožnosti je dostatečným důvodem pro zajištění cizince. Zastírá-li někdo úmyslně svoji totožnost, používá-li k tomu doklady totožnosti někoho jiného, po přiznání této skutečnosti stále trvá na tom, že je osobou, jejíž doklady neoprávněně použil, pod jiným jménem následně požádá o udělení azylu a současně prohlásí, že se nechce vrátit zpět do země svého původu, jedná se o osobu, u níž je oprávněný důvod se domnívat, alespoň do okamžiku, kdy se prokáže jeho skutečná totožnost, že je zde nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nelze v této souvislosti pominout ani paralelu s trestním řízením, kde podle § 67 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., zákon o trestním řízení soudním (trestní řád), jsou skutečnosti, že „nelze-li totožnost obviněného hned zjistit“, nebo „nemá-li stále bydliště“, zákonem výslovně zmíněnými důvody pro uvalení vazby. Dlužno na tomto místě doplnit, že správně v neprospěch žalobce bylo použito i jeho vlastní vyjádření o tom, že „bydlí na Folmavě, ale správnímu orgánu nebyl schopen uvést přesnou adresu pobytu. Dále uvedl, že na této adrese bydlí u svých krajanů, kteří ho tam nechávají bydlet zdarma za protislužbu, kdy za ně prodává

na tržnici na Folmavě“. I tato skutečnost dokládá, že holý fakt, že se žalobce „vědomě vydává za jinou osobu“, nebyl jediným důvodem pro jeho zajištění.

Žalovanou zjištěný skutkový stav není rozhodně jakýmsi nedorozuměním, ke kterému podle mělo dojít dne 14.5.2015, kdy měl být kontrolován. S ohledem na skutečnost, že se žalobcem byl dne 15.5.2015 sepsán „protokol o vyjádření účastníka správního řízení sepsaný podle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004, správní řád“, je také nadbytečné se zabývat procesní použitelností výpovědi žalobce učiněné do „protokolu o podání vysvětlení“ ze dne 14.5.2015. Z protokolu o vyjádření žalobce ze dne 15.5.2015 jednoznačně vyplývají skutečnosti, o které se žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí opírala. Tyto skutečnosti nejsou s obsahem tohoto protokolu v jakémkoli rozporu.

K další námitce žalobce je nezbytné uvést, že skutečnost, že žalobce „dne 21.5.2015 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně“ mu není kladena k tíži. Kladen k tíži je mu pouze fakt, že tak učinil pod jiným jménem, než pod jakým ve správním řízení vystupoval, a to ve spojitosti s ostatními zjištěnými skutečnostmi.

Pravdivým není ani tvrzení žalobce o tom, že se „správní orgán se ve svém rozhodnutí však vůbec nezaobírá množností užití institutů mírnějších“. Žalovaná se touto otázkou podrobně zabývala, jak vyplývá z citace provedené v následujícím odstavci. Toto odůvodnění je navíc zcela srozumitelné. Žalobci nic nebránilo, aby tyto závěry jakkoli zpochybnil a uvedl podmínky jakého konkrétního „mírnějšího a hospodárnějšího opatření“ v jeho případě byly dány.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 5 v části označené slovy „Naplnění zákonných podmínek zajištění“ uvedla: „správní orgán důsledně zvážil, zda v případě účastníka řízení nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců a došel k názoru, že nepostačuje, protože: V protokolu o podání vysvětlení dle § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ze dne 14.5.2015 (ve spise pod pořadovým číslem 4) účastník řízení uvedl, že v České republice bydlí na Folmavě, ale správnímu orgánu nebyl schopen uvést přesnou adresu pobytu. Dále uvedl, že na této adrese bydlí u svých krajanů, kteří ho tam nechávají bydlet zdarma za protislužbu, kdy za ně prodává na tržnici na Folmavě. Z tohoto důvodu správní orgán nepřistoupil k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území České republiky dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, kde je cizinci stanovena povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií. Ohledně finančních prostředků k pobytu účastník řízení ve svém vyjádření ze dne 14.05.2015 (ve spise pod pořadovým číslem 4) uvedl, že žádné finanční prostředky k pobytu a k následnému vycestování nemá. Dále uvedl, že pracuje pro své krajany a oni ho živí. Žádné peníze od nich nedostává a oni mu poskytují stravu a ubytování. Z tohoto důvodu správní orgán také nepřistoupil k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území České republiky dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to složením peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Správní orgán je zcela zjevně přesvědčen, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nemůže v žádném případě postačovat, neboť se účastník řízení jednoznačně

vydává za jinou osobu, od které si opatřil doklady. Správní orgán je z těchto důvodů utvrzen v názoru, že by se účastník řízení vyhýbal realizaci vyhoštění“. Na straně 6 napadeného rozhodnutí pak v části označené slovy „Možnost uložení zvláštního opatření“ pak žalovaná uvedla, že „správní orgán v jednotlivých výše uvedených bodech i v jejich vzájemných souvislostech zkoumal, zdaje možné uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b nebo podle § 123c zákona o pobytu cizinců a došel k závěru, že by jeho uložení zcela jistě nezajistilo vycestování účastníka řízení, jelikož se účastník řízení dopustil závažného protiprávního jednání, kdy se vědomě vydával za jinou osobu a doklady, kterými se prokazoval, nebyly vydány jemu. Správní orgán je přesvědčen, že se účastník řízení shora uvedeným jednáním před státními orgány snažil zastřít svou pravou totožnost. Správní orgán k tomu dodává, že účastník řízení požádal o mezinárodní ochranu pod jinou totožností“.

Pokud jde o tvrzení žalobce uvedené v žalobě, že „na adrese: ... sdílí společnou domácnost se svou družkou a matkou svého dítěte paní N.T.T., nar. ..., a jejich synem nezletilým P.V.T., nar. ..., oba disponující povolením k trvalému pobytu na území ČR“, je nezbytné uvést, že žalobce nic takového do protokolu ze dne 15.5.2015 neuvedl. Nelze tudíž žalované vytýkat, že k této skutečnosti nepřihlížela. Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že se jmenuje „V.V.H.“, má dva syny kteří žijí ve Vietnamu, že žije spolu se svou družkou N.T.T. ročník 1975 a jedním známým T.M.D. – datum narození nevím, ale přesnou adresu nevím. Dále, že je ženatý s Češkou K. Na otázku, zda má v České republice nějaké příbuzné, případně někoho z rodiny a jaké vazby to jsou, uvedl, že nemá. Jeho 2 synové a 2 bratři žijí ve Vietnamu. Žalobce dále uvedl, že dělá pro své krajany a oni ho živí. Prodává na tržnici. Peníze nedostává. Dostává pouze jídlo. Ubytování neplatí, protože bydlí s těmi, co mu dávají práci a tak ho tam nechávají bydlet zadarmo. V průběhu svého vyjádření pak žalobce přiznal, že doklady, kterými se prokázal, koupil. Přesto dále trval na tvrzené totožnosti. Žalobce dále uvedl, že jeho „vyhoštění by špatně působilo na jeho partnerku N.T.T., se kterou má dítě, ale to není napsané na něj“.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150 (dostupném na www.nssoud.cz a publikovaném pod č. 2524 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 3/2012), dospěl k závěru, že „správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné“.

V bodě 30 citovaného rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „rovněž v případě, kdy bude správnímu orgánu již před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, nebude oprávněn vydat rozhodnutí o zajištění cizince dříve, než si opatří závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné (ve vztahu ke správnímu vyhoštění viz § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Ministerstvo vnitra bude v

tomto případě povinnu vydat toto stanovisko neprodleně tak, aby bylo možné dodržet zmiňované zákonné lhůty pro rozhodnutí o zajištění cizince“.

Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce o tom, že „žalovaná otázku nadstandardního rodinného zázemí žalobce na území České republiky (nezletilé dítě i družka), které zcela evidentně může bránit realizaci správního vyhoštění mimo jiné i z důvodu mezinárodněprávních závazků České republiky vůbec neřešila, natož aby se s ní jakkoliv argumentačně vypořádala a již z tohoto důvodu je nutno považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné“.

Předně je nezbytné uvést, že v průběhu správního řízení žádné „nadstandardní rodinné zázemí žalobce prokázáno nebylo“. Jak vyplývá ze shora citovaných tvrzení žalobce do protokolu ze dne 15.5.2015, jeho tvrzení bylo značně nekonzistentní, rozporné a tím i nedůvěryhodné.

Dále je nezbytné uvést, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 7 v části označené slovy „Realizovatelnost vyhoštění“ uvedla, že „správní orgán se zabýval zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jsou mu v současnosti známy, a které vyšly v řízení najevo. Tyto překážky správní orgán předběžně posoudil a učinil si úsudek o tom, zdaje správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. To vše s vědomím, že o zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán se zabýval úvahou, zda existuje reálný předpoklad pro vyhoštění tak, jak to požaduje (mimo jiné) návratová směrnice a jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud, a dospěl k závěru, že reálný předpoklad pro vyhoštění existuje. Jak již vyplývá z předchozích odstavců, je v současnosti správní vyhoštění realizovatelné. Jedinou překážkou v současné době je ověření totožnosti osoby, se kterou je vedeno správní řízení, kdy účastník řízení zcela vědomě správnímu orgánu poskytuje nepravdivé údaje o své totožnosti. Správní orgán bude v době trvání zajištění účastníka řízení průběžně zkoumat, zda trvají důvody zajištění, zda nenastaly důvody pro využití mírnějšího opatření (§ 123b zákona o pobytu cizinců) a zda nenastaly skutečnosti negativně ovlivňující realizovatelnost správního vyhoštění. V takovém případě správní orgán účastníka řízení neprodleně propustí ze zajištění. Nastanou-li skutečnosti uvedené v § 127 zákona o pobytu cizinců, bude zajištění účastníka řízení bezodkladně ukončeno“. Žalovaná měla současně k dispozici i „závažné stanovisko k možnosti vycestování cizince“ vydaném Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky, ze dne 16.5.2015, ve kterém bylo uvedeno, že vycestování žalobce „je možné“. V tomto stanovisku se správní orgán zabýval i tvrzením žalobce o jeho „rodinném zázemí“, když bylo uvedeno: „Deklarovaná družka je státní příslušnicí Vietnamu. Podle jeho výpovědi spolu mají dítě, které je tedy evidentně státním příslušníkem Vietnamu. Prokázat otcovství dotýčný nemůže“.

Z předchozího odstavce jednoznačně vyplývá, že si žalovaná, při vědomí „že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců“, „předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné“, a tento úsudek zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu opřela o stanovisko Ministerstva vnitra, které je součástí správního spisu.

Nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že je mylné se domnívat, že v řízení o zajištění cizince, které je ovažováno krátkými lhůtami (této skutečnosti si byl vědom i Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí, viz bod 26), má být definitivně vyřešeno, zda je či není v případě žalobců dán některý z důvodů znemožňujících vycestování podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu.

Existence důvodu znemožňujícího vycestování totiž vylučuje vydání rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu pouze tehdy, je-li tento důvod před vydáním rozhodnutí o zajištění jednoznačně prokázán. Tedy za situace, kdy je již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé, že nebude možné pro existenci tohoto prokázaného důvodu znemožňujícího vycestování vůbec vyhoštění realizovat. Tedy, nepřichází-li v úvahu realizace výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Nepřichází-li v úvahu realizace výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze dospět k závěru, že by zde bylo nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat něco, k čemu dojít nemůže.

Skutečnost, že by Vietnamská socialistická republika byla zemí, do které není vůbec možné vycestovat, prokázána nebyla. Stejně tak nebylo jednoznačně prokázáno, že žalobci hrozí některá z újem definovaných v ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu. Nelze tudíž dospět k závěru, že by vydání napadeného rozhodnutí bránila prokázaná existence důvodu znemožňujícího vycestování. To samozřejmě nevylučuje, že se, po ověření totožnosti žalobce a ověření pravdivosti jeho tvrzení, podaří existenci důvodu znemožňujícího vycestování prokázat v řízení o správním vyhoštění. Pokud jde o tvrzení žalobce, že „v domovském státě je na jeho osobu vydána tzv. „výzva k vzdání se“, je nezbytné uvést, že nic takového žalobce v průběhu správního řízení neuvedl. Nelze tudíž žalované důvodně vytýkat, že k této skutečnosti při rozhodování nepřihlédla. Z tohoto důvodu by provedení tohoto důkazu v řízení soudním bylo pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti nadbytečné.

Konečně je nezbytné uvést, že není pravdivým ani tvrzení o tom, že se žalovaná „nezabývala ani otázkou přiměřenosti a proporcionality při posuzování nutnosti užití zajištění“. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla: „správní orgán vyhodnotil všechny výše popsané skutečnosti z pohledu, že zajištění účastníka řízení je nejzávažnějším možným opatřením a závažným zásahem do jeho oprávněných zájmů a osobních svobod a porovnal protichůdné zájmy účastníka řízení (osobní svoboda) a České republiky a Evropské unie (aby na území pobývaly jen osoby, které mají oprávnění k pobytu a cizinci bez pobytového oprávnění aby vycestovali z území). Správní orgán k výše uvedenému konstatuje, že zejména s ohledem na skutečnost, že účastník řízení vědomě zastírá svoji totožnost, není schopen uvést přesnou adresu pobytu v České republice, nemá žádné finanční prostředky, které by mu umožnily pobývat na území nebo vycestovat z území, taktéž nejsou správnímu orgánu známy žádné rodinné vazby na území České republiky ani na území Schengenského prostoru, nezbyvá správnímu orgánu, než rozhodnout, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Zájem České republiky a Evropské unie v tomto případě zcela jistě převažuje nad oprávněnými zájmy účastníka řízení. Účastník řízení tím, že se prokazoval hlídce OOP Domažlice dokladem jiné osoby jako dokladem vlastním a se správním orgánem

nespolupracoval zejména v oblasti zjištění a prokázání jeho skutečné totožnosti a naopak na své pravé totožnosti stále trvá, si omezení své osobní svobody spolu způsobil“.

Napadené rozhodnutí tudíž není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ze žádného z žalobcem tvrzených důvodů.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným. Soud proto rozhodl, že se žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 6. listopadu 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová